

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1639

гр. София , 21.06.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на двадесет и първи юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Бистра Николова
Членове:	Тодор Тодоров Милен Василев

като разглежда докладваното от Милен Василев Въззивно частно гражданско дело № 20211000501773 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 274 – 279 от ГПК.

Образувано е по частна жалба от 27.05.2021 г. на ищеца сдружение „Национално сдружение на българските превозвачи“ срещу определението от 14.05.2021 г. по гр. д. № 307/2021 г. на Софийския градски съд, VI-4 състав, с което е прекратено производството по делото.

В жалбата се твърди, че неправилно СГС е прекратил производството поради извършен отказ от исковете от председателя на УС на ищцовото сдружение. Твърди се, че съдът не е съобразил особеностите на настоящия спор, както и обстоятелството, че сдружението било едновременно ищец и ответник по исковете. Сочи се, че спорът по делото е относно легитимността на УС на сдружението да приеме решение от името на едноличния собственик на капитала на „НСБП Сервиз“ ЕООД, като спорната представителна власт била видна и от множеството спрени регистърни производство по партидите на сдружението и дружеството. По този причина следвало да се приеме, че молбата с вх. № 309246/21.04.2021 г. е подадена от сдружението като ответника, а не като ищец.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалвания съдебен акт.

Софийският апелативен съд, след като прецени събраните доказателства и обсъди доводите по частната жалба, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от К. К. Б. и сдружение „Национално сдружение на българските превозвачи“, представлявано от К. К. Б., с искова молба от 17.02.2021 г., с която срещу сдружение „Национално сдружение на българските превозвачи“ и „НСБП Сервиз“ ЕООД е бил предявен 1) главен иск за установяване на нищожността на решенията на едноличния собственик на капитала на „НСБП Сервиз“ ЕООД, обективирани в протокол от 11.02.2021 г. на Управителния съвет на сдружението за освобождаване на З. П. Ф. като управител и за избиране на А. Е. Ч. за нов управител, както и за промяна на учредителния акт, и 2) евентуален иск за отмяна на същите решения.

В исковата молба се твърди, че сдружението било едноличен собственик на капитала на посоченото търговско дружество. Сдружението се представлявало от председателя на УС, както и от всеки от останалите членове на УС, които били и заместник председатели – поотделно, а такъв зам. председател бил и К. Б.. Със заявление № 20210212174215 по партидата на дружеството било поискано заличаване на досегашния управител З. П. Ф. и

вписването на нов управител – А. Е. Ч., както и промяна в учредителния акт. Промените се основавали на решения на едноличния собственик на капитала, обективирани в протокол от 11.02.2021 г. на Управителния съвет на сдружението. Тези решения не били валидни, тъй като към настоящия момент не съществувал действащ УС, поради това че броят на членовете му е спаднал под минимума, определен в чл. 11, ал. 1 от устава на сдружението, доколкото един от членовете е починал на 17.01.2021 г., а именно К. С. Л.. Това означавало, че към момента на свикването и гласуването на обжалваните решения не съществувал УС, имащ право да сформира воля, респ. да взема валидни решения. Освен това заседанието на УС не било надлежно свикано – липсвали покани до членовете и по-специално до К. Б.. Това водело до опорочаване на решенията на ЕСК, които били нищожни, а евентуално – отменени по реда на чл. 74 ТЗ.

С разпореждане от 22.02.2021 г. СГС е оставил без движение исковата молба, като е указал на ищеца К. Б. в 1-седмичен срок от връчването на препис с писмена молба: 1) да уточни дали искове са предявени само от него в лично качество или ищец е и сдружението; 2) да представи документ за внесена държавна такса в размер на 160 лв., а ако ищите са двама – 320 лв.; 3) да уточни дали искове за нищожност на решенията са предявени само срещу дружеството или и срещу сдружението; 4) ако искове са предявени и срещу сдружението – да се изложат фактически твърдения, от които да произтича правният интерес за искове срещу този ответник. Препис от разпореждането е връчен на ищеца на 22.03.2021 г.

В молба от 24.03.2021 г. е уточнено, че ищите са двама – К. Б. и сдружението, представлявано от него, като искът за нищожност можел да се предяви както от ЕСК, така и от всяко трето лице с правен интерес. Ответник по исквете било само дружеството, тъй като взетите решения засягали неговата правна сфера.

С ново разпореждане от 26.03.2021 г. СГС е указал на ищите в 1-седмичен срок от съобщението да уточнят: 1) ищецът К. Б. да посочи какви точно негови права се засягат от атакуваните решения, 2) да посочи по какъв начин е нахърнена правната му сфера в лично качество от тези решения; 3) да посочи при успешно провеждане на исквете по какъв начин съдебното решение за уважаването им ще рефлектира в неговата правна сфера и по какъв начин в резултат на уважаването на исквете неговото правно положение в лично качество ще се измени, промени, запази и т.н.; 4) сдружението – ищец да изложи обстоятелства за правния интерес от евентуалния иск по чл. 74 ТЗ, защото ответникът не е ООД и ищецът не е съдружник в него, а ЕСК. Препис от разпореждането е връчен на ищите на 20.04.2021 г.

В молба от 26.04.2021 г. ищите са уточнили, че правният интерес на К. Б. от исквете произтичал от качеството му на член на УС и зам. председател на сдружението, което било ЕСК на дружеството. За този ищец бил налице интерес да бъде обвързан със СПН от крайното решение по делото, в което може да се установи незаконосъобразността на решенията на УС от 11.02.2021 г. Освен това този ищец бил и потребител на услугите, които дружеството предоставяло като застрахователен агент, а незаконността на решенията на ЕСК водела и до нахърняване на правата на техните потребители.

С разпореждане от 5.05.2021 г. СГС е върнал исковата молба в частта по предявените от К. Б. главни и евентуални искове, като е приел, че същият няма правен интерес от тях, тъй като атакуваните решения с нищо не засягат личната му правна сфера.

С две молби от 21.04.2021 г., както и с молба от 13.05.2021 г., подадени от А. Е. Ч. в качеството му на председател на УС на сдружението – ищец, същият е заявил, че от името на сдружението оттегля пълномощията на процесуалния пълномощник адв. Й. Л., както и се отказва изцяло от предявените искове. Към молбите са приложени преписи от решение от 14.08.2001 г. по ф.д. № 7532/2001 г. на СГС, удостоверение от 3.07.2018 г. на СГС и устав на сдружението.

За да постанови обжалваното определение от 14.05.2021 г., с което е прекратил производството, СГС е приел, че молбата за отказ от исквете е подадена от законен представител на ищеца – председателя на УС.

Препис от определението от 14.05.2021 г. е връчен на ищеца на 3.06.2021 г., като срещу същото е подадена

настоящата частна жалба от 27.05.2021 г., подписана от адвоката, упълномощен от К. К. Б.. По делото е постъпила и молба от 10.06.2021 г. от А. Е. Ч. в качеството му на председател на УС на сдружението – ищец, с която същият е заявил, че оттегля подадената частна жалба.

При така установените обстоятелства въззивният съд намира от правна страна следното:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 275, ал. 1 от ГПК. Преценката ѝ за допустимост с оглед молбата за оттегляне от 10.06.2021 г. е в зависимост от въпроса за надлежното представителство на ищцовото сдружение, който е централен спорен въпрос и за основателността на жалбата. Това налага този въпрос да бъде предварително разгледан през призмата на конкретния казус.

В резултат на горепосочените уточнителни молби и частичното прекратяване на производство с разпореждането от 5.05.2021 г. предметът на настоящото исково производство обхваща предявени от сдружение „Национално сдружение на българските превозвачи“ срещу „НСБП Сервиз“ ЕООД: 1) главен иск за установяване на нищожността на решенията на едноличния собственик на капитала на „НСБП Сервиз“ ЕООД, обективирани в протокол от 11.02.2021 г. на Управителния съвет на сдружението за освобождаване на З. П. Ф. като управител и за избиране на А. Е. Ч. за нов управител, както и за промяна на учредителния акт, и 2) евентуален иск за отмяна на същите решения. Предвид уточнителната молба от 24.03.2021 г. опровергано се явява твърдението в частната жалба, че сдружението имало едновременно качеството ищец и ответник, което съчетание би било правноневъзможно и недопустимо.

Исковете са предявени от посоченото сдружение в качеството му на едноличен собственик на капитала /ЕСК/ на ответното дружество. Както е изяснено в съдебната практика^[1] решенията на ЕСК са едностранни правни сделки, за разлика от решенията на ОС на колективно търговско дружество. Поради това за решенията на ЕСК са **съответно** приложими с оглед естеството им всички общи основания за недействителност на сделките по ЗЗД – чл. 44 ЗЗД, а не е приложим редът за съдебното им оспорване по чл. 74 ТЗ. Същевременно, и тези актове на ЕСК, подобно на решенията на ОС, са *оттегляеми* – могат да бъдат изменени или отменени от ЕСК, независимо от персоналното различие. По тази причина по принцип едноличният собственик на капитала няма правен интерес да търси съдебна защита срещу порочни актове на ЕСК, независимо дали те са нищожни или унищожаеми /отменими/, тъй като освен, че може да ги оттегли, но може и да ги игнорира като просто не ги изпълни. Дори и подобно порочно решение да е било вписано в ТР, то ЕСК няма интерес да води иск по чл. 29 ЗТРРЮЛНЦ, тъй като евентуалното уважаване на подобен иск ще доведе до заличаване на вписването с действие занапред /чл. 8 и чл. 30 ЗТРРЮЛНЦ/, което като резултат може да се постигне и извънсъдебно – чрез вписване на ново решение на ЕСК в друг смисъл.

От този принцип обаче има и изключения, при които съдебната защита е необходима и безалтернативна с оглед защитата на правата на едноличния собственик на капитала. Тези изключения са свързани главно с хипотезите, при които е налице правен спор относно това кое лице персонално може да упражнява правата на едноличен собственик на капитала. Решенията взети от привиден ЕСК /лице, което не е придобило това качество правновалидно/ или мним представител на ЕСК са нищожни – невзети от лице с предвидената в закона компетентност^[2]. До подобна хипотеза би могло да се стигне, ако ЕСК е друго търговско дружество или юридическо лице, в който случай правата на едноличен собственик се упражняват от органичния представител на това ЮЛ или изрично упълномощено от него лице /чл. 65, ал. 3 ТЗ/, а не от общото събрание на същото. Ако лицето, което от името на това ЮЛ е приело решения като ЕСК на едноличното дружество, без да има надлежна представителна власт, то решението на ЕСК ще е нищожно. В този случай лицето, което претендира да е действителен ЕСК, има правен интерес от предявяване на иск за недействителност на решенията, приети от привиден ЕСК или мним представител на ЕСК, още повече, ако тези решения са заявени за вписване и все още не са вписани предвид постановено спиране на регистърното производство по реда на чл. 19, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ. В конкретният казус ищецът се позовава именно на подобен порок – твърди, че процесните решения на ЕСК са приети от мними представители на сдружението, имащо качеството ЕСК на ответното дружество, като тези решения са заявени за вписване, но не са вписани поради спиране на регистърното производство до разрешаване на настоящия исков спор.

Същевременно, сдружението като ЮЛ може да извършва правни действия, вкл. процесуални такива, само чрез законния си представител /чл. 30, ал. 1 ГПК/ или упълномощено от него лице по чл. 32 ГПК. Според чл. 31, т. 1 ЗЮЛНЦ сдружението се представлява от управителния съвет, който може да определи обема на представителната власт на отделни негови членове. Същото общо правило е възпроизведено и в чл. 12, т. 1 от актуалния устав на сдружението, обявен в РЮЛНЦ, като според чл. 11, ал. 1 УС се състои от 5 члена, от които един председател и четирима заместник председатели, които се избират от ОС за срок от 5 години. Общото правило на чл. 12, т. 1 обаче е дерогирано в чл. 15, според който сдружението се представлява от председателя на УС или от всеки един от заместник председателите, т.е. предвидена е представителна власт за всеки член на УС поотделно. Видно от вписванията по партидата на сдружението в електронния РЮЛНЦ за такива са вписани на 6.08.2018 г. и до момента пет физически лица – А. Е. Ч., В. Г. М., Ж. Л. Х., К. К. Б. и К. С. Л., а в поле 11 „Начин на представляване“ е посочено – от председателя на УС или от всеки един от заместник-председателите. Следователно, както в устава, така и в РЮЛНЦ е вписано, че всеки от членовете на УС може да представлява сдружението поотделно. Предвид действието на вписването по чл. 10, ал. 1 ЗТРРЮЛНЦ спрямо третите лица така вписания начин на представителство и вписаните лица се считат за законни представителни на юридическото лице.

Настоящата искова молба изхожда от единия от законните представители на ищеца /К. Б./, а молбата 21.04.2021 г. за отказ от исковите, както и молбата от 10.06.2021 г. за оттегляне на настоящата частна жалба изхожда от друг от законните представители на същия /А. Ч./. Същевременно, едно от атакуваните с процесните искове решения на ЕСК касае именно лицето А. Ч., който в лично качество е избран за нов управител на ответното дружеството, на мястото на досегашния освободен управител. Следователно, извършилият отказ от исковите и оттегляне на частната жалба законен представител на ищеца има личен интерес от запазването на атакуваните с иска решения, което означава, че той е в конфликт на интереси спрямо предприетите от него процесуални действия – отказът от исковите и оттеглянето на жалбата. Според част от съдебната практика [3] в подобна хипотеза е необходимо назначаване на особен представител на ищеца по чл. 29, ал. 4 ГПК, тъй като спрямо десезиращите процесуални действия е налице противоречие в интересите между представляван и представител, извършил конкретното действие. Според настоящия въззивен състав обаче назначаването на такъв особен представител не всякога е необходимо. Дълбокият смисъл на цитираната разпоредба не е толкова в назначаването на особен представител, а в игнорирането /незачитането/ от закона на правните последици на извършените от законния представител процесуални действия от името на представлявания, а необходимостта от назначаването на особен представител е последващ резултат именно от това игнориране и от обстоятелството, че няма друг законен представител на същия представляван. Ако подобен друг законен представител има, то нужда от назначаване на особен представител няма, още повече, че назначаването на такъв не е безплатно – разносните за такъв ще натоварят представлявания, което би било напълно излишно при наличието на друг законен представител, който при това вече надлежно е поел съдебната защита. Ето защо и предвид на безспорния конфликт на интереси при заявените отказ от исковите и оттегляне на частната жалба, предприети от един от законните представители на ищеца, то последиците на тези процесуални действия не следва да се зачитат. Това от своя страна обуславя допустимост и основателност на частната жалба.

Предвид изложеното обжалваното определение се явява неправилно, поради което следва да се отмени.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд,

---

[1] така решение № 178/24.04.2017 г. по т. д. № 1340/2015 г. на ВКС, I т.о.

[2] пак там

[3] решение № 149/6.11.2017 г. по гр. д. № 151/2017 г. на ВКС, III г.о.; решение № 156/10.02.2021 г. по гр. д. № 2451/2019 г. на ВКС, III г.о.

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определението от 14.05.2021 г. по гр. д. № 307/2021 г. на Софийския градски съд, VI-4 състав, с което е прекратено производството по делото

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____